

EU-budgettets historie

Budgetanliggender

© Europa-Parlamentet

Temaafdelingen for Budgetanliggender

Generaldirektoratet for Unionens Interne Politikker
PE 636.475 - maj 2019

GENERALDIREKTORATET FOR INTERNE POLITIKKER
TEMAAFDELING D: BUDGETANLIGGENDER

EU-budgettets historie

INDGÅENDE ANALYSE

Resumé

Den Europæiske Unions (EU's) budget er inddelt i tre søjler: udgifter, finansiering og revision. Denne briefing ser på budgettets oprindelse, dets udvikling inden for rammerne af flerårig planlægning og den årlige budgettering. Samtidig betragtes Europa-Parlamentets skiftende beføjelser over budgettet og udviklingen i dets finansiering og revisionsprocessen. Siden det allerførste Europæiske Fællesskab i 1952 har der forekommet spændinger i spørgsmål om budgetteringen mellem EU-institutionerne og medlemsstaterne, og der har været en tæt forbindelse mellem udgiftsreformer og finansieringsreformer.

24/06/2019

Dette dokument blev bestilt af Europa-Parlamentets Budgetudvalg.

FORFATTER

Giacomo Benedetto, Jean Monnet-professorat i EU-politik, Royal Holloway, University of London

ANSVARLIG ADMINISTRATOR

Niels Fischer
Temaafdelingen for Budgetanliggender
Europa-Parlamentet
B-1047 Bruxelles
E-mailadresse: poldep-budg@europarl.europa.eu

SPROGUDGAVER

Original: EN
Oversættelser: BG, CS, DA, DE, EL, ES, ET, FI, FR, HR, HU, IT, LT, LV, MT, NL, PL, PT, RO, SK, SL, SV

OM REDAKTØREN

Skriv til følgende e-mailadresse for at kontakte temaafdelingen eller abonnere på dens nyhedsbrev:
poldep-budg@europarl.europa.eu

Redaktionen afsluttet i maj 2019.
Bruxelles, © Den Europæiske Union, 2019.

Dette dokument er tilgængeligt på internettet på:
<http://www.europarl.europa.eu/committees/da/supporting-analyses-search.html>

ANSVARFRASKRIVELSE

De synspunkter, der gives udtryk for i dette dokument, er udelukkende forfatterens ansvar og afspejler ikke nødvendigvis Europa-Parlamentets officielle holdning.

Eftertryk og oversættelse til ikkekommercielle formål er tilladt, forudsat at kilden angives, og udgiveren underrettes på forhånd og tilsendes et eksemplar.

INDHOLD

INDHOLD	3
OVERSIGT OVER TABELLER	4
OVERSIGT OVER FIGURER	4
SAMMENDRAG	5
1. BUDGETTETS OPRINDELSE	7
1.1 Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, 1952	7
1.2 Det Europæiske Atomenergifællesskab og Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, 1958	7
1.3 Fusionstraktaten, 1967	8
1.4 Luxembourgtraktaten, 1970, og Bruxellesstraktaten, 1975	9
2. FRA FÆLLESMARKEDET TIL DET INDRE MARKED	11
2.1 Finansielle overslag og flerårige finansielle rammer fra 1988	11
2.2 Det årlige budget og Lissabonstraktaten siden 2009	13
3. EGNE INDTÆGTER SIDEN 1970	16
3.1 Egne indtægter i 1970'erne	16
3.2 Den britiske rabat i Fontainebleau, 1984	20
3.3 Egne indtægter og det indre marked	20
4. REVISION AF BUDGETTET	23
5. ANDRE BEGREBER	24
5.1 Forpligtelser, betalinger og uindfrie forpligtelser	24
5.2 Opdelte og ikkeopdelte bevillinger	24
5.3 Forhånds- og ikke forhåndstildeling af midler	24
5.4 Gentlemanaftalen	24
5.5 "Ingen budgetposter uden et retsgrundlag"	25
HENVISNINGER	26
BILAG	29

OVERSIGT OVER TABELLER

Tabel 1: Medlemsstaternes procentvise bidrag og stemmeret, 1958-74	16
Tabel 2: Ændringer i egne indtægter siden 1970	17

OVERSIGT OVER FIGURER

Figur 1: Budgetproceduren fra 1975	10
Figur 2: Andele af udgifterne siden 1988 (referenceværdi: forpligtelser på 1,28 % af BNP i 1993-99)	12
Figur 3: Budgetproceduren efter 2009	14
Figur 4: Udviklingen i egne indtægter siden 1958	21

LISTE OVER BILAG

BILAG I	
Tidslinje for EU-budgettet	29
BILAG II	
Livscyklus for det årlige budget og dechargeproceduren, 2019-budgettet som eksempel	30
BILAG III	
Flerårige udgiftsforpligtelser siden 1988	31

SAMMENDRAG

I 1952 blev Europas første politiske kul- og stålfællesskab oprettet med centrale, uafhængige institutioner, som havde beføjelser til at opkræve afgifter i kul- og stålsektoren. Dette lå uden for medlemsstaternes direkte kontrol. Den Europæiske Unions budgetpolitik er i dag præget af de nationale myndigheders tilbageholdenhed med hensyn til at give EU mulighed for at udøve budgetaktiviteter, men der er faktisk tale om en spænding, der har varet i næsten 70 år. Efter 1960'erne blev Kul- og Stålfællesskabets rolle reduceret. Det senere Europæiske Atomenergifællesskab, Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, og siden Den Europæiske Union, gav ikke deres centrale institutioner beføjelser til direkte at kunne opkræve afgifter.

Denne briefing analyserer budgetbeføjelserne af de tre Europæiske Fællesskaber, som blev oprettet i 1950'erne. Den forklarer, hvordan deres budgetter fungerede, og hvilke ændringer der fandt sted i 1960'erne, da Fællesskaberne blev slået sammen, og da udgifterne steg på nye politikområder, navnlig Den Europæiske Socialfond og inden for landbrug. Denne stigning i udgifterne skabte spændinger mellem medlemsstater med forskellige prioriteter, som blev løst ved Luxembourgtraktaten fra 1970. Løsningerne omfattede et permanent finansieringsgrundlag for budgettet og øgede budgetændrings- og budgetkontrolbeføjelser til Europa-Parlamentet.

Udgifterne steg yderligere i løbet af 1970'erne og 1980'erne med indførelsen og den senere udvidelse af samhørighedspolitikken. Siden indførelsen af direkte valg i 1979 er Europa-Parlamentet, der førhen blev udnævnt af de nationale parlamenter, blevet mere selvbevidst og har i budgetspørgsmål været uenig med Rådet, der repræsenterer medlemsstaterne. Som følge af lanceringen af programmet for det indre marked i 1987, ville der blive behov for flere investeringer og derfor også et større budget. Den flerårige finansielle planlægning (eller de finansielle overslag) fjernede nogle af spændingerne fra de årlige procedurer.

Dernæst behandles den historiske finansiering af budgettet. Den begynder med den aftale om permanent finansiering af budgettet, der blev indgået samtidig med Luxembourgtraktaten i 1970. I takt med at udgifterne steg i 1970'erne og 80'erne, opstod der øgede spændinger vedrørende finansieringssiden, da briterne var utilfredse med deres budgetmæssige uligevægt. I 1984 fik briterne en permanent "korrektur". Senere førte dette til udviklingen af mindre "korrektioner" til andre medlemsstater. I 1988 krævede det langt større budget for det indre marked flere midler, som blev tilvejebragt ved at trække på en ny ressource baseret på de enkelte medlemsstaters bruttonationalprodukt. Siden da har finansieringen været svingende, uden større ændringer end en begrænsning af anvendelsen af moms og en samtidig stigning i de indtægter, der stammer fra de nationale indkomster.

Hvad angår revision behandles revisionsinstitutionernes rolle i de tidlige Fællesskaber. I 1975 blev Revisionsretten oprettet som en uafhængig institution. Den udarbejder en årsberetning om EU's regnskaber og udsteder en "revisionserklæring", hvis regnskaberne er i orden. Europa-Parlamentet har siden 1979 haft et særligt revisionsudvalg, Budgetkontroludvalget, der behandler årsregnskaberne og beretningerne fra Revisionsretten. Det forbereder derefter Parlamentets afgørelse om, hvorvidt det kan godkende det pågældende års regnskaber i en "dechargeprocedure".

I det sidste afsnit defineres en række tekniske termer, der anvendes i forbindelse med budgettet. Disse omfatter forpligtelser, betalinger og uindfrieede forpligtelser, opdelt og ikkeopdelte bevillinger,

forhåndstildeling og fravær af forudgående tildeling af midler samt betydningen af "gentlemanaftalen" og ideen om "ingen budgetposter uden et retsgrundlag".

En tidslinje for budgettets historie findes i bilag I i slutningen af denne briefing.

1. BUDGETTETS OPRINDELSE

- Hvordan budgettet for de oprindelige Fællesskaber fungerede
- Følgerne af Fællesskabernes sammenlægning
- Stigningen i Fællesskabernes udgifter
- Budgettraktaterne fra 1970'erne og Europa-Parlamentets beføjelser i forhold til de årlige budgetter

1.1 Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, 1952

Europas første politiske fællesskab, Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab (EKSF), blev oprettet i 1952. Dets rolle var at regulere kul- og stålindustrien i de seks stiftende medlemsstater (Belgien, Frankrig, Tyskland, Italien, Luxembourg og Nederlandene) og at skabe et indre marked for disse produkter. EKSF blev ledet af fire centrale, integrerede institutioner:

- Den Høje Myndighed, et eksekutivorgan, som var forløberen for Europa-Kommissionen
- Et Råd, der repræsenterede medlemsstaterne, og som havde et roterende formandskab varetaget af en af medlemsstaterne for en periode på tre måneder ad gangen
- En Forsamling bestående af delegerede fra de nationale parlamenter; forgængeren for Europa-Parlamentet
- En Domstol til at træffe afgørelse i retstvister.

Den Høje Myndighed havde betydelige beføjelser inden for kul- og stålområdet. De omfattede uafhængig forvaltning af EKSF's finanser. I modsætning til de senere Europæiske Fællesskaber var EKSF ikke baseret på et årligt budget. EKSF blev finansieret ved hjælp af en afgift på op til 1 % af omsætningen i kul- og stålindustrien, told på import af kul og stål samt bøder svarende til højst 5 % af omsætningen i de berørte virksomheder. Den Høje Myndighed fastsatte afgiften inden for disse grænser, hvilket kun kunne blokeres af et flertal på fire af de seks medlemsstater i Rådet.

De midler, der blev rejst gennem denne reelle europæiske afgift, kunne anvendes til administrative udgifter i EKSF's institutioner (artikel 78 i EKSF-traktaten) eller til teknisk og økonomisk forskning vedrørende kul og stål (artikel 55 i EKSF-traktaten). Hvad angår omstillingen inden for kul- og stålindustrien (EKSF-traktatens artikel 56), kunne EKSF yde lån, som blev tilvejebragt gennem optagelse af lån på de finansielle markeder (artikel 51, stk. 1, i EKSF-traktaten). Dvs. at der blev stiftet gæld, hvilket var forbudt i de senere europæiske traktater. De administrative udgifter blev godkendt med enstemmighed af "de fire formænds udvalg" bestående af formændene for hver af de fire institutioner, under forsæde af Domstolens præsident.

1.2 Det Europæiske Atomenergifællesskab og Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, 1958

Det Europæiske Atomenergifællesskab (Euratom) og Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EØF) trådte i kraft i 1958. De blev ledet af institutioner, der stadig findes i dag: Kommissionen, der var eksekutivorganet, Forsamlingen (som er blevet til Europa-Parlamentet), Rådet, der repræsenterede medlemsstaternes regeringer, og Domstolen.

Euratoms budget var opdelt i operationelle (administrative) udgiftsområder og forsknings- og investeringsudgiftsområder. Budgetterne for Euratom og EØF skulle – i modsætning til EKSF's budget

– være i balance, og deres procedurer danner grundlaget for den budgetprocedure, der anvendes den dag i dag: Kommissionen foreslog et årligt budget, Forsamlingen blev hørt, og Rådet traf afgørelse (artikel 171 i Euratomtraktaten, Artikel 199 i EØF-traktaten).

Siden 1958 skulle hvert institut og agentur hvert år fremsende et overslag over deres fremtidige finansielle behov i begyndelsen af året. Kommissionen foreslog så det næste års budget senest i september. Rådet traf senest i oktober afgørelse med et kvalificeret flertal¹ af dets medlemmer. Forsamlingen havde derefter en måned til at foreslå ændringer. Rådet traf derefter en endelig afgørelse med kvalificeret flertal eller med enstemmighed afhængigt af det pågældende politikområde.

Hvis der ikke kunne nås til enighed om et budget inden begyndelsen af det nye år, fik månedlige foreløbige budgetter ("foreløbige tolvte dele") virkning (artikel 204 i EØF-traktaten), og dette er fortsat gældende i dag (artikel 315 i TEUF).

Når budgettet er vedtaget, gennemfører Kommissionen det. Artikel 179 i Euratomtraktaten og artikel 209 i EØF-traktaten indeholder – ligesom de efterfølgende traktater – bestemmelser om vedtagelsen af en finansforordning. Der er tale om almindelig lovgivning til fastsættelse af regler for forvaltningen af budgettet, som supplerer det, der er fastsat i traktaterne.

Endelig blev der med artikel 180 i Euratomtraktaten og artikel 206 i EØF-traktaten indført bestemmelser om en revisionsprocedure og en kontrolkommission (jf. afsnit 4 i denne briefing).

1.3 Fusionstraktaten, 1967

I 1967 trådte en fusionsaftale mellem de forskellige Europæiske Fællesskaber i kraft. Herved blev Den Høje Myndighed integreret i Europa-Kommissionen, og der blev skabt en fælles struktur for Europa-Parlamentet, Rådet, Domstolen og Kontrolkommissionen. EKSF-afgiften overlevede frem til 2002 og blev vedtaget af Europa-Kommissionen, mens Europa-Parlamentets ret til at blive hørt i forbindelse med Euratom- og EØF-budgetterne blev udvidet til også at omfatte EKSF's budget (De Feo 2015a: 23). EKSF's særskilte revisor blev bibeholdt frem til 1977. EKSF's administrative udgifter blev overtaget af Det Europæiske Fællesskabs budget, og "de fire formænds udvalg" blev afskaffet. I 2002 udløb EKSF-traktaten, og de finansielle ordninger for kul og stål blev fuldt ud omfattet af Den Europæiske Unions (EU's) budget.

I takt med udviklingen af de europæiske udgiftspolitikker opstod der et pres for at få ændret traktaterne på budgetområdet. EKSF og Euratom havde fra begyndelsen investeringsbudgetter. I 1958 blev den første EØF-udgiftspolitik iværksat: Den Europæiske Socialfond (ESF), som investerede i erhvervsuddannelse og reintegration af arbejdsløse på arbejdsmarkedet.

Den fælles landbrugspolitik opstod som et udgiftsområde i 1962 (De Feo 2015b: 30) for at udligne landbrugsstøtten i andre økonomier som f.eks. USA. Produktionen var i fokus, og det var først i de senere år, at miljøhensyn og markedsorientering også fik opmærksomhed. Tanken var, at landbrugsudgifterne skulle finansieres gennem toldsatser, men de blev først godkendt i 1970. Indtil da

¹ Hver medlemsstat havde et bestemt antal stemmer afhængigt af dens størrelse. Fra 1958 til 2009 har tærsklen for kvalificeret flertal, når der ikke anvendes enstemmighed, varieret mellem 67 og 74 % af stemmerne. Den ændrede tærskel i henhold til Lissabontraktaten er på 55 % af medlemsstaterne, svarende til mindst 65 % af EU's befolkning. Stemmerne pr. medlemsstat i 1960'erne fremgår af tabel 1.

anvendtes der faste bidrag fra de enkelte medlemsstater. Den første finansieringsperiode var flerårig fra 1962 til 1965, og den blev forlænget med yderligere tre år. Der var et stadigt større pres for at få en ny traktat, der kunne sikre langsigtet finansiering til landbruget (et krav fra Frankrig), til gengæld for at Europa-Parlamentet skulle have øget kontrol over budgettet, ligesom der skulle åbnes op over for britisk medlemskab af Fællesskaberne, hvilket Frankrig gik med til.

1.4 Luxembourgtraktaten, 1970, og Bruxellestraktaten, 1975

Indtil 1970 havde Europa-Parlamentet ret til at blive hørt om budgettet, men det krævede nu ret til også at kunne indføre ændringer. Luxembourgtraktaten og Bruxellestraktaten er også sammenfaldende med Fællesskabets første udvidelse med Danmark, Irland og Det Forenede Kongerige, beslutningen om at oprette egne indtægter eller en permanent finansiering af budgettet gennem told og moms (se afsnit 3) og oprettelsen af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, der skulle opfylde udviklingsbehovene i Irlands, Italiens og Det Forenede Kongeriges regioner.

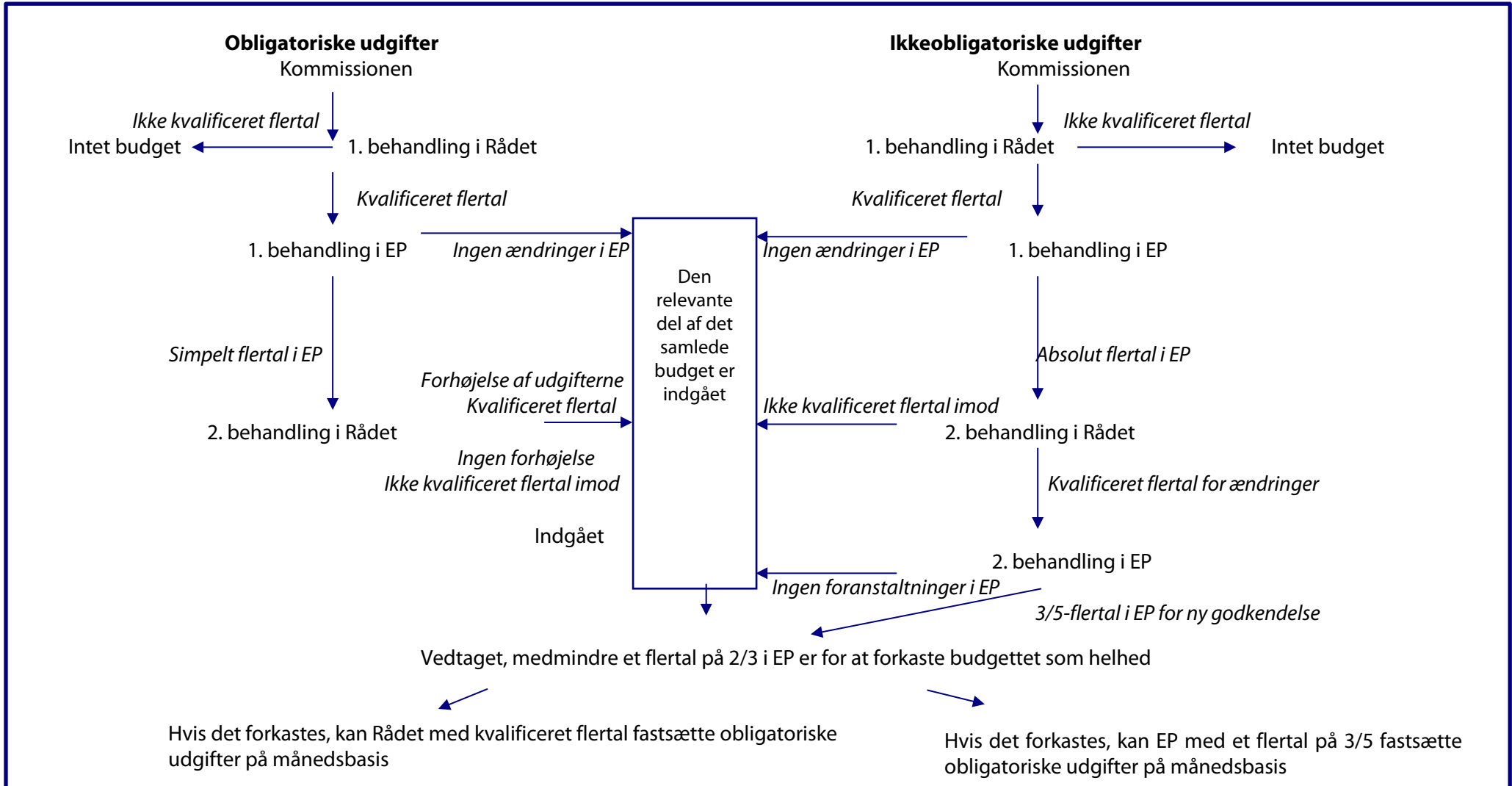
Luxembourgtraktaten fra 1970 inddelte udgifterne i to typer: obligatoriske udgifter (OU), som Fællesskabet var kontraktligt forpligtet til at betale på grund af den vage definition heraf som "udgifter, der nødvendigvis følger af traktaten eller af retsakter udstedt i henhold til denne" (EF-traktatens artikel 272, stk. 4), og alt andet, der blev anset for at være ikkeobligatoriske udgifter (IOU). Klassificeringen af udgifter som henholdsvis OU eller IOU var genstand for tvister, eftersom de to typer udgifter gav Rådet og Europa-Parlamentet forskellige beføjelser. Domstolen henviste spørgsmålet om definitionen tilbage til Europa-Parlamentet og Rådet, så de kunne træffe afgørelse herom (Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen 1982). Direkte tilskud til landbrug og fiskeri og udgifter i forbindelse med internationale aftaler blev anset for at være OU, mens næsten alle øvrige udgifter blev betragtet som IOU. Denne sondring blev anvendt frem til Lissabontraktaten i 2009 (Benedetto og Høyland 2007).

I henhold til 1975-proceduren (se figur 1) traf Rådet afgørelse med kvalificeret flertal. Hvis Rådet og Europa-Parlamentet (EP) var uenige, kunne Rådet pålægge Parlamentet sin præference for OU, mens Europa-Parlamentet kunne gøre det samme, når det gjaldt IOU. I 1975 fik Europa-Parlamentet beføjelse til endeligt at forkaste budgettet.

Traktaterne fra 1970 og 1975 ændrede også Rådets og Europa-Parlamentets revisionsbeføjelser, og i 1977 blev Kontrolkommissionen til en fællesskabsinstitution og omdøbt til Revisionsretten (se afsnit 4).

Endelig gav traktaten fra 1970 mulighed for, at de faste bidrag fra medlemsstaterne blev erstattet af egne indtægter på fællesskabsplan, hvilket krævede vedtagelse af en ny retsakt, nemlig afgørelsen om egne indtægter (se afsnit 3 for yderligere oplysninger herom).

Figur 1: Budgetproceduren fra 1975

Kilde: Tilpasset fra Benedetto og Høyland (2007).

2. FRA FÆLLESMARKEDET TIL DET INDRE MARKED

- Det valgte Europa-Parlament og budgetkonflikter
- Mod et indre marked
- Flerårige finansielle rammer
- Årlige budgetter og Lissabontraktaten

I 1979 fandt det første direkte valg til Europa-Parlamentet sted. Der var nu et større budget, som dækkede landbrugs-, social- og regionaludviklingspolitikker, understøttet af mere solid finansiering via egne indtægter (se afsnit 3).

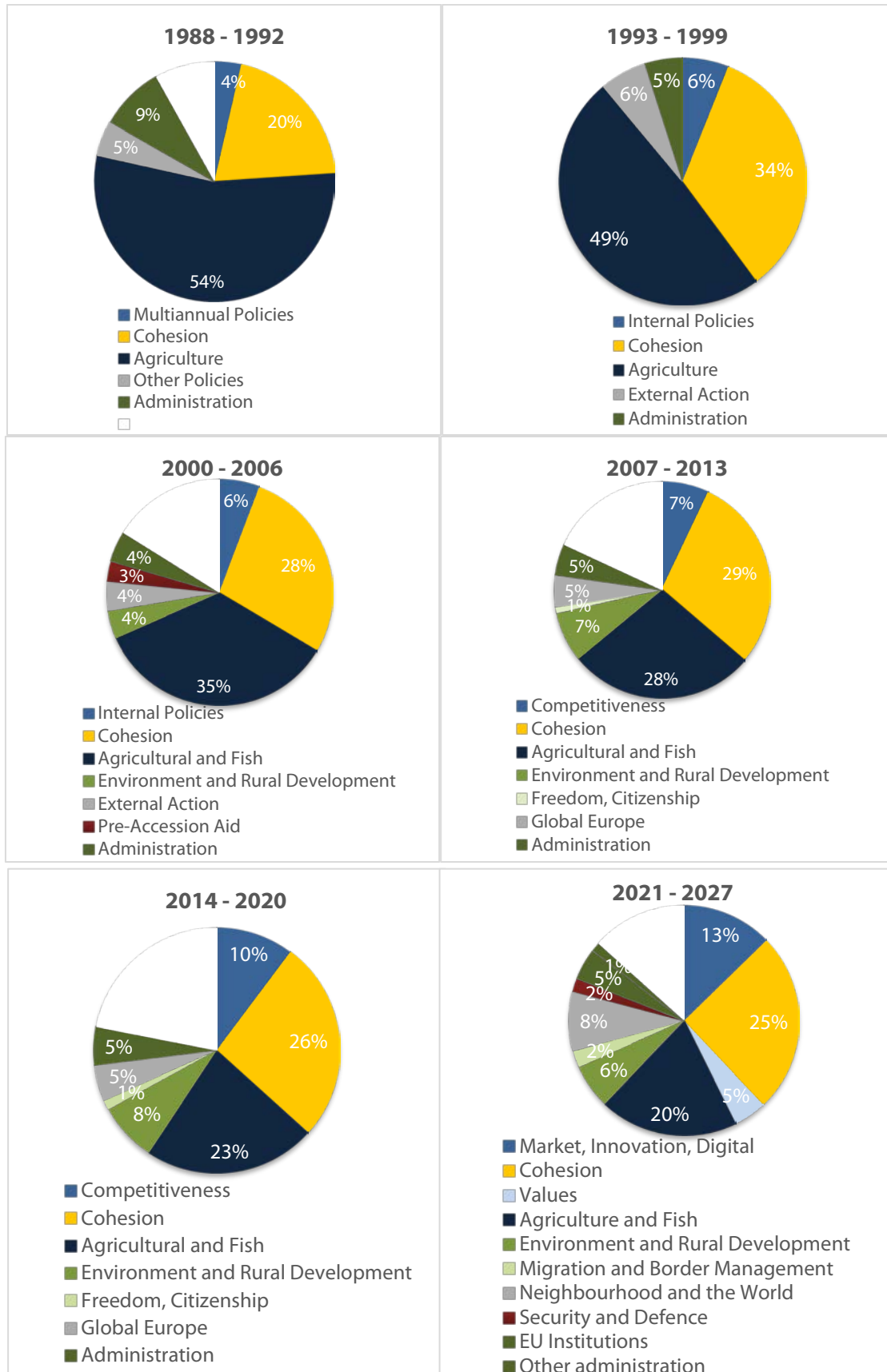
Op i løbet af 1970'erne og 1980'erne, begyndte den tidligere aftale fra 1970 at falde fra hinanden. Det valgte Europa-Parlament krævede større indflydelse, og det lykkedes i første omgang ikke med at nå til enighed om budgettet for 1980, 1985, 1986 og 1988 (De Feo 2017: 47). Efter der ikke kunne nås til enighed, og man derfor måtte anvende foreløbige månedlige budgetter, blev det årlige budget for 1980 godkendt med en forsinkelse på syv måneder. Budgettet for 1982 blev vedtaget af Europa-Parlamentet uden en aftale med Rådet om IOU. Dette førte til, at Domstolen traf afgørelse, hvorefter Europa-Parlamentet og Rådet skulle forhandle sig frem til en definition af, hvad der skulle kategoriseres som OU og IOU (De Feo 2017: 49).

Efter ratificeringen i 1987 af den europæiske fælles akt, som skabte det indre marked, fremlagde Kommissionen planer om en ny aftale mellem Kommissionen, Rådet og Europa-Parlamentet (kendt som en interinstitutionel aftale) om et mere langsigtet budget eller finansielle overslag (Europa-Kommissionen 1987). Konsekvensen heraf var en forøgelse af budgettet, navnlig til den regionale samhørighed i Grækenland, Portugal og Spanien, som forberedelse på det indre marked. Det indførte en langsigtet planlægning og gjorde budgettet mere stabilt over en årrække, med henblik på at bringe budgetkonflikten mellem Europa-Parlamentet og Rådet fra 1980'erne til ophør. Pakken varede fra 1988 til 1992 (figur 2 og bilag III).

2.1 Finansielle overslag og flerårige finansielle rammer fra 1988

De første langsigtede finansielle overslag begyndte i 1988. Disse overslag blev omdøbt til den flerårige finansielle ramme (FFR) i Lissabontraktaten i 2009, da idéen med FFR blev indarbejdet i traktaterne i henhold til artikel 312 i TEUF. Disse pakker fastsætter maksimumsniveauer for eller lofter over udgifterne. De faktiske udgifter afholdes gennem udgiftsprogrammer som ESF med midler udbetalt i henhold til årlige budgetter. Proceduremæssigt foreslår Kommissionen det finansielle overslag eller den flerårige finansielle ramme. Dette kræver en aftale mellem Europa-Parlamentet og et enstemmigt Råd. Førhen skulle det også ratificeres af de nationale parlamenter, men siden 2009 har det ikke længere været nødvendigt. Hvis der ikke er opnået enighed om et nyt flerårigt udgiftsprogram, da det gamle er ved at udløbe, fastholdes det eksisterende udgiftsniveau (rollover), også hvis udgiftsprogrammerne allerede er udløbet. Før 2009 kunne Kommissionen, Rådet eller Parlamentet imidlertid stemme om at indstille den flerårige programmering og vende tilbage til situationen med årlige budgetter, således som det havde været tilfældet før 1988. Denne saboteringsbeføjelse blev fjernet med Lissabontraktaten i 2009. Hvis der ikke kan opnås enighed om en ny FFR, fastholdes den forriges niveau i den nye periode.

Figur 2: Andele af udgifterne siden 1988 (referenceværdi: forpligtelser på 1,28 % af BNP i 1993-99)

Kilde: Bilag II

Hvor meget er der blevet brugt siden 1988? Som det fremgår af bilag III, voksede forpligtelserne, som er udtryk for de planlagte udgifter, i reale termer fra 1,00 % af EØF's samlede formue – bruttonationalproduktet (BNP) – til 1,20 % i 1988 som følge af beslutningen om at investere i programmet for det indre marked, navnlig på samhörighedsområdet i de mindre udviklede regioner. I 1993 blev de forhøjet til 1,28 % for at give mulighed for flere investeringer i samhörighedspolitikken under forberedelsen af euroens ikrafttræden i slutningen af 1990'erne og i interne politikker, der omfatter forskning og innovation (F&I). For at forberede de gamle medlemsstater på udvidelsen af Den Europæiske Union (EU) i 2004 blev budgettet i reale termer skåret ned til 1,08 % af BNP i planlægningsperioden, der startede i 2000. Beløbene til interne politikker som F&I og til førtiltrædelsesbistand blev forhøjet, mens landbrugsudgifterne blev reduceret. Efter EU's udvidelse i 2004 kom der en anden udgiftsreduktion i 2007, om end en lille stigning til udgiftsområdet "Konkurrenceevne", i forbindelse med at de fleste interne politikker blev omdøbt. Udgifterne til landbrug og udvikling af landdistrikter blev samlet set reduceret, og der blev indført et nyt udgiftsområde for unionsborgerskab, frihed, sikkerhed og retfærdighed, som kun fik tildelt ganske få midler. I 2014 blev realudgifterne yderligere reduceret til 1,00 % af bruttonationalindkomsten (BNI)², og i den forbindelse blev der afsat flere midler til konkurrenceevne, navnlig F&I, mens der blev afsat færre midler til landbruget.

De foreslåede tal for den finansieringsperiode, der starter i 2021, indeholder en stigning til 1,11 % af BNI for at tage hensyn til virkningerne af Det Forenede Kongeriges udtræden af EU. "Konkurrenceevne" omdøbes som udgiftsområde under "Det indre marked", men mister programmet Erasmus+, der overgår til et nyt underudgiftsområde, nemlig "Værdier". På grund af omfordelingen af Erasmus+ får de øvrige områder, som "Konkurrenceevne" omfattede, en betydelig budgetstigning i forslaget. Samhörighed og landbrug reduceres betydeligt. I lyset af sikkerheds- og migrationskriserne bliver de gamle udgiftsområder "Unionsborgerskab" og "Et globalt Europa" (udenrigspolitik) omstruktureret, og der afsættes betydeligt flere midler under de nye udgiftsområder "Migration" og "Grænseforvaltning", "[Europas] naboområder og verden" samt "Sikkerhed og forsvar". De tal, der er angivet i dette afsnit, er grundlaget for Kommissionens forslag, og de kan i maj 2019 stadig underkastes eventuelle ændringer fra Rådet og Europa-Parlamentet.

Figur 2 viser, hvordan hvert politikområde er blevet vægtet forskelligt i procent siden 1988. Den anvender det høje niveau af forpligtelser (udgiftsprognoser) på 1,28 % af BNP i perioden 1993-99 som referenceværdi. Et samlet budget på under 1,28 % af BNP er et valg, hvilket betyder, at EU ikke geninvesterer besparelser på et politikområde i et andet område. For de øvrige perioder står de procentmæssige udgifter for de forskellige politikområder i forhold til niveauerne i 1993-99, idet udgifter "uden for budgettet" er angivet med hvid i lagkagediagrammerne.

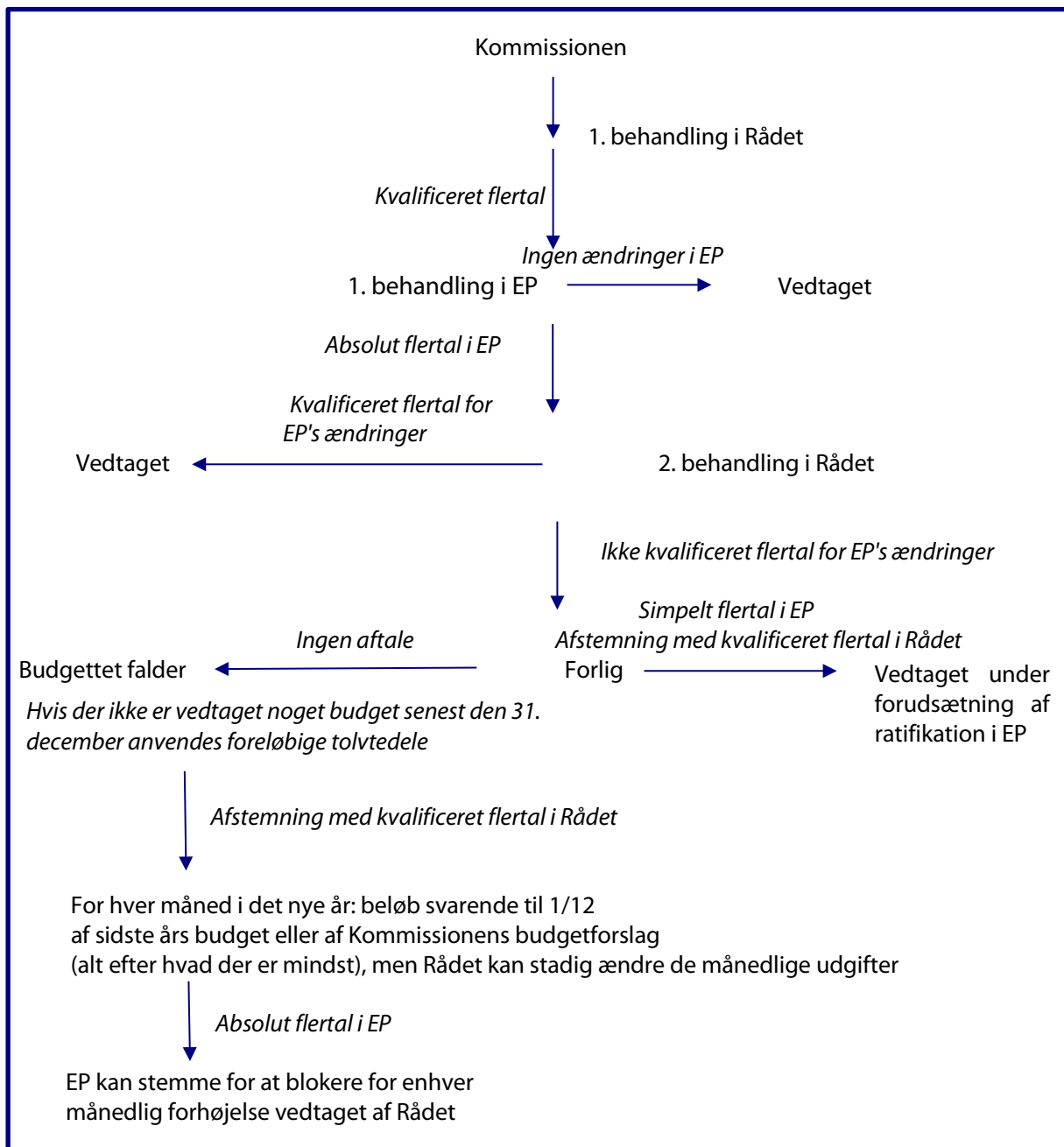
2.2 Det årlige budget og Lissabontraktaten siden 2009

Siden 2009 har den årlige budgetprocedure ændret sig væsentligt i forhold til proceduren fra 1975, som er vist i figur 1. Den nye procedure (artikel 314-315 i TEUF) er illustreret i figur 3. Den har ligheder med den almindelige lovgivningsprocedure, hvor Rådet og Europa-Parlamentet i fællesskab træffer afgørelse om de fleste EU-retsakter, men der er også store forskelle. Livscyklussen for det årlige budget er vist i bilag II.

² BNI er en national regnskabsdefinition, som i høj grad svarer til BNP, men BNI indeholder visse korrektioner for bedre at afspejle den relative velstand. BNI erstattede BNP som den regnskabsmæssige definition af budgettets størrelse i 2007.

Kommissionen foreslår, Rådet træffer afgørelse eller indfører ændringer med kvalificeret flertal, og Parlamentet kan indføre ændringer med et absolut flertal af sine medlemmer. Hvis Rådet og Parlamentet er uenige, forsøger et forligsudvalg, bestående af medlemmer af begge institutioner, at nå til enighed om et kompromis. Hvis det ikke lykkes forligsudvalget at nå til enighed inden for en frist på tre uger, falder budgettet til jorden, og Kommissionen kan præsentere et nyt budgetforslag. Hvis forligsudvalget når til enighed, skal dets afgørelse godkendes af Europa-Parlamentet og Rådet. Der findes visse andre urealistiske udfald, der forklares andetsteds (Benedetto 2013: 359).

Figur 3: Budgetproceduren efter 2009

Kilde: Tilpasset fra Benedetto og Høyland (2007).

Hvis der ikke opnås enighed om et nyt budget senest den 31. december, får de foreløbige tolvte dele virkning i det nye år. Der er tale om månedlige budgetter på en tolvtedel af enten det foregående års

udgifter eller det beløb, som Kommissionen har foreslået (alt efter hvilket beløb der er mindst). Rådet kan ændre disse udgifter. Europa-Parlamentet kan imidlertid kun blokere for eventuelle forhøjelser. Dette gør det mest sandsynligt, at de årlige budgetter i fremtiden vil være lavere (Benedetto 2013). Der er mulighed for undtagelser, hvis Parlamentet kan udnytte en aftale om en ny FFR til at sikre sig indrømmelser fra Rådet. Det var det, der skete i 2013, da der blev forhandlet om den flerårige finansiering for 2014-2020. Til gengæld for sin godkendelse af FFR sikrede Parlamentet lidt højere udgifter i 2013 og 2014, større fleksibilitet i FFR og en gennemgang af budgettets egne indtægter (Benedetto 2019).

3. EGNE INDTÆGTER SIDEN 1970

- Finansieringen af EU's budget
- Aftale om fast finansiering i 1970
- Den britiske "korrektion" og andre korrektioner
- Tilbagevenden til nationale bidrag via BNI

3.1 Egne indtægter i 1970'erne

De egne indtægter udgør budgettets finansierings- eller indtægtsside, og reformer af de egne indtægter har ofte ledsaget reformer af udgiftssiden. EKSF blev i perioden 1952-2002 finansieret via en afgift på kul- og stålindustriens omsætning. Euratom og EØF blev oprindeligt finansieret efter formlerne i traktaterne (artikel 172 i Euratomtraktaten; artikel 200 i EØF-traktaten), der er vist i tabel 1. På grund af deres lavere velstandsniveau var Italiens og Nederlandenes bidrag til ESF og Euratoms forskningsprogrammer lavere end bidragene til finansiering af andre politikområder. Ifølge artikel 200 i EØF-traktaten kunne disse foreløbige satser erstattes af faste egne indtægter, hvilket blev vedtaget i 1970 med en ændring af traktaten efterfulgt af den første afgørelse om egne indtægter (Rådet 1970). Indholdet af aftalen fra 1970 og dens efterfølgere er vist i tabel 2. Andelen af hver kategori af egne indtægter i finansieringen af Fællesskabet og senere af EU fremgår af figur 4.

Tabel 1: Medlemsstaternes procentvise bidrag og stemmeret, 1958-74

	BE	DE	FR	IT	LU	NL
BIDRAG						
Administrative udgifter til EØF, Euratom 1958-70	7,9	28,0	28,0	28,0	0,2	7,9
EØF-bidrag til Den Europæiske Socialfond, 1958-70	8,8	32,0	32,0	20,0	0,2	7,0
Bidrag til Euratom-forskning, 1958-70	9,9	30,0	30,0	23,0	0,2	6,9
Overgangsperiode, indførelse af egne indtægter, 1971-74	6,8	32,9	32,6	20,2	0,2	7,3
STEMMERET						
Stemmer pr. land frem til 1972 (kvalificeret flertal på 12 af 17 stemmer)	2	4	4	4	1	2
Stemmer pr. land i forbindelse med ESF-afgørelser frem til 1972 (kvalificeret flertal på 67 af 100 stemmer)	8	32	32	20	1	7

Kilder: (Artikel 148, 200 og 203 i EØF-traktaten; artikel 176 i Euratomtraktaten; Rådet 1970).

Budgettet blev fastsat til 1 % af BNP. Det skulle finansieres via landbrugs- og sukkerafgifter og den eksterne toldtarif over for tredjelande. Hvis det viste sig, at dette ikke var tilstrækkeligt, skulle resten findes gennem et momsbidrag fra medlemsstaterne. Da EØF-toldunionen trådte i kraft i 1967, eksisterede der allerede en ekstern toldtarif, men den var "ejet" af den opkrævende medlemsstat. Den skulle nu overføres til det europæiske plan, men 10 % af det opkrævede beløb skulle tilbageholdes af den opkrævende medlemsstat. Aftalen blev gennemført mellem 1971 og 1974, og indtil da var finansieringskløften blevet dækket af medlemslandene ved hjælp af den i tabel 1 illustrerede fordelingsnøgle. Fra 1975 skulle et momsbidrag på 1,0 % af den samlede moms stilles til rådighed, og dette skulle være gennemført senest i 1977.

Tabel 2: Ændringer i egne indtægter siden 1970

1970	1985	1988	1994
Ekstern toldtarif, landbrugs- og sukkerafgifter	Ekstern toldtarif, landbrugs- og sukkerafgifter	Ekstern toldtarif, landbrugs- og sukkerafgifter	Ekstern toldtarif, landbrugs- og sukkerafgifter
Omkostninger på 10 % tilbageholdt af den opkrævende medlemsstat, trinvis indførelse i 1971-74	Omkostninger på 10 % tilbageholdt af den opkrævende medlemsstat	Omkostninger på 10 % tilbageholdt af den opkrævende medlemsstat	Omkostninger på 10 % tilbageholdt af den opkrævende medlemsstat
Momsbidragssats på 1,0 % fra 1978, trinvis indførelse i 1975-77	Momsbidragssats på 1,0-1,4 % i 1986, beføjelse til enstemmigt at hæve den til 1,6 % fra 1988	Momsbidragssats fortsat på 1,4 %	Momsbidragssats på 1,4-1,0 %, gradvist faldende i 1995-99
		Loft over momsbidragssatsen, når det private forbrug overstiger 55 % af et lands BNP	Loft over momsbidragssatsen på 50 % af BNP for GR, ES, IE og PT fra 1995, og for alle andre gradvist indført i perioden 1995-99
	Rabat til UK på 66 % af det britiske nettobidrag finansieret via andre medlemsstaters momsbidrag	Rabat til UK på 66 % af det britiske nettobidrag finansieret via andre medlemsstaters BNP-andele	Rabat til UK på 66 % af det britiske nettobidrag finansieret via andre medlemsstaters BNP-andele
	"Rabat på rabatten" på 33 % til DE Fast beløb på 1 mia. ECU udbetalt til UK i 1985 fra de andre medlemsstaters momsbidrag	"Rabat på rabatten" på 33 % til DE	"Rabat på rabatten" på 67 % til DE
		BNP-indtægterne udligner differencen	BNP-indtægterne udligner differencen
		Forpligtelsesloft på 1,30 % af BNP Betalingsloft på 1,15 % af BNP i 1988, steg til 1,20 % i 1992	Forpligtelsesloft på 1,335 % af BNP Betalingsloft på 1,21 % af BNP i 1995 steg til 1,27 % af BNP i 1999

Kilder: Rådet (1970; 1985; 1988; 1994; 2000; 2007; 2014) og Europa-Kommissionen (2018a).

Tabel 2: Ændringer i egne indtægter siden 1970

2000	2007	2014	Forslag for perioden efter 2020
Ekstern toldtarif, landbrugs- og sukkerafgifter Omkostninger på 25 % (hævet fra 10 %) tilbageholdt af den opkrævende medlemsstat	Ekstern toldtarif og afgifter Omkostninger på 25 % tilbageholdt af den opkrævende medlemsstat	Ekstern toldtarif og afgifter Omkostninger på 20 % (sænket fra 25 %) tilbageholdt af den opkrævende medlemsstat	Ekstern toldtarif og afgifter Omkostninger på 10% (sænket fra 20%) tilbageholdt af den opkrævende medlemsstat
Momsbidragssats på 1,0 % i 2000-2001, 0,75 % i 2002-2003 og 0,5 % fra 2004 Loft over momsbidragssatsen, når det private forbrug overstiger 50 % af et lands BNP	Momsbidragssatsen sænket generelt fra 0,5 % til 0,3 %, men sænket til 0,225 % for AT, til 0,15 % for DE og til 0,1 % for NL og SE. Loft over momsbidragssatsen, når det private forbrug overstiger 50 % af et lands BNI	Momsbidragssats på 0,3 %, men nedsat til 0,15 % for DE, NL, SE Loft over momsbidragssatsen, når det private forbrug overstiger 50 % af et lands BNI	Momsbidragssats på 0,3 %, hævet for DE, NL og SE på grundlag af deres reelle momsindtægter
Rabat til UK på 66 % af det britiske nettobidrag, finansieret via de andre medlemsstaters BNP-andele, med undtagelse af omkostningerne forud for udvidelserne i de medlemsstater, der er tiltrådt siden 2004 "Rabat på rabatten" på 75% til DE, AT, NL, SE	Rabat til UK på 66 % af det britiske nettobidrag, finansieret via de andre medlemsstaters BNI-andele, med undtagelse af omkostningerne forud for udvidelserne i de medlemsstater, der er tiltrådt siden 2004 "Rabat på rabatten" på 75% til DE, AT, NL, SE Årlig engangsrabat til NL på 605 mio. EUR og til SE på 150 mio. EUR, finansieret af alle medlemsstaterne via BNI	Rabat til UK på 66 % af det britiske nettobidrag, finansieret via de andre medlemsstaters BNI-andele, med undtagelse af ikke-landbrugsudgifter i de medlemsstater, der er tiltrådt siden 2004 "Rabat på rabatten" på 75% til DE, AT, NL, SE Årlig engangsrabat til DK på 130 mio. EUR, til NL på 695 mio. EUR og til SE på 185 mio. EUR. Et engangsbeløb til AT på 60 mio. EUR, finansieret af alle medlemsstater via BNI	Den britiske rabat afskaffes med brexit. Engangsrabatter til AT, DE, DK, NL, SE udfases i perioden 2021-25 3 % bidragssats på et fælles konsolideret selskabsskattegrundlag 20 % af indtægterne fra det europæiske emissionshandelssystem Afgift på 0,80 EUR pr. kg ikke-genanvendt plastemballage
BNP-indtægterne udligner differencen	BNI-indtægterne udligner differencen	BNI-indtægterne udligner differencen	BNI-indtægterne udligner differencen

Forpligtelsesloft på 1,335 % af BNP Betalingsloft på 1,27 % af BNP	Forpligtelsesloft på 1,31 % af BNI Betalingsloft på 1,24 % af BNI	Forpligtelsesloft på 1,29 % af BNI Betalingsloft på 1,23 % af BNI	Forpligtelsesloft på 1,35 % af BNI Betalingsloft på 1,29 % af BNI
---	--	--	--

Kommissionen og Europa-Parlamentet havde i 1970 og i 1975 foreslået, at Europa-Parlamentet skulle have reel indflydelse på indførelsen af og ændringer i egne indtægter, at Parlamentet skulle kunne godkende EKSF-afgiften, og at EØF skulle have bemyndigelse til at udstede gæld (Benedetto 2017: 619), men Rådet accepterede ikke disse forslag. Parlamentet har forsøgt at påvirke de egne indtægter lige siden, men uden held, medmindre det har kunnet sætte en reform på området i forbindelse med andre spørgsmål (Benedetto 2019, Lindner 2006). Egne indtægter vil fortsat kun blive vedtaget eller ændret ved en enstemmig afgørelse i Rådet, efter høring af Europa-Parlamentet, og efterfulgt af ratificering i alle nationale parlamenter (artikel 311 i TEUF).

3.2 Den britiske rabat i Fontainebleau, 1984

I 1984 trak Fællesskabet på den eksterne toldtarif og på momsbidragsatsen op til den maksimale bidragsats på 1,0 %, men budgettet var alligevel ikke tilstrækkeligt til at opfylde de indgåede forpligtelser. Det Forenede Kongerige krævede, at der blev taget højde for dets budgetmæssige ubalance, og det kunne blokere for alle beslutninger, der krævede enstemmighed, herunder om en forhøjelse af momsbidragsatsen eller godkendelse af udvidelsen af Fællesskabet med Portugal og Spanien.

I 1984 blev der indgået en aftale i Fontainebleau (Rådet 1985), hvor Det Forenede Kongerige gav indrømmelser, men nåede sit mål. Det Forenede Kongerige opnåede en "korrektions" på to tredjedele af størrelsen af landets nettobidrag og en engangsudbetaling på 1 mia. ECU i 1986. Dette blev finansieret af de øvrige medlemsstater via deres momsbidrag frem til 1987, selv om Vesttysklands bidrag til Det Forenede Kongeriges rabat blev nedsat med en tredjedel³. Til gengæld accepterede Det Forenede Kongerige en stigning i momsbidragsatsen fra 1,0 til 1,4 % fra 1986 og frem samt Fællesskabets udvidelse med Portugal og Spanien (Benedetto 2017: 623).

3.3 Egne indtægter og det indre marked

Aftalen om den europæiske fælles akt førte til de langsigtede finansielle udgiftsoverslag. På indtægtssiden blev der fire år efter Fontainebleau truffet en ny afgørelse om finansieringen af de øgede udgifter (Rådet 1988).

For første gang blev der aftalt et loft over egne indtægter og over udgifter med henblik på at begrænse det større budget. De absolutte egne indtægter, der er til rådighed for alle EU's forpligtelser, kunne højst være 1,30 % af BNP. Dette førte til likvide midler (betalinger) på 1,15 % af BNP i 1988, som steg til 1,20 % i 1992. Der blev også lagt loft over momsbidraget fra de lande, hvor det private forbrug tegnede sig for mere end 55 % af deres BNP. Dette skal ses i forhold til et flerårigt loft over udgiftsforpligtelser på 1,20 % af BNP og for betalinger på 1,15 % i samme periode.

Forhøjelsen af budgettets størrelse i 1988 og den effektive reduktion af momsindtægterne resulterede i et underskud. Det vigtigste ved aftalen fra 1988 er indførelsen af BNP-indtægten. Når indtægterne fra told, afgifter og moms var opbrugt, blev den resterende difference dækket gennem lige store andele af hver medlemsstats BNP, siden BNI.

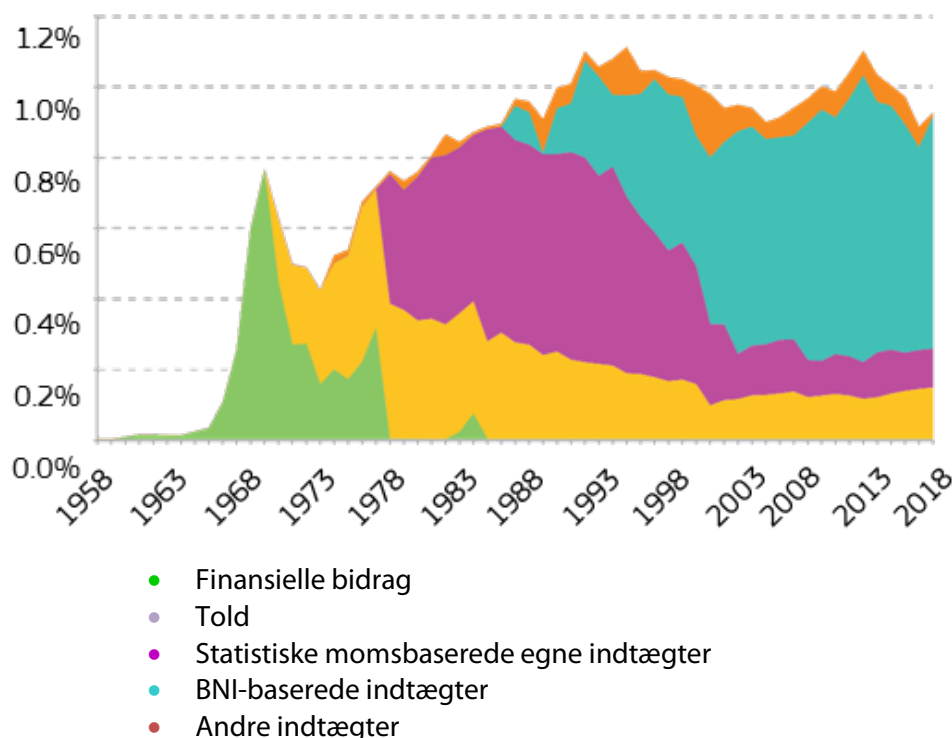
I begyndelsen af det næste finansielle overslag blev der truffet en ny afgørelse om egne indtægter (Rådet 1994). For at være forberedt på de højere udgifter til det indre marked og forberedelserne på euroen blev de maksimale beløb (lofter) for de planlagte udgifter (forpligtelser) hævet fra 1,30 til 1,335 % af BNP, mens

³ Siden 1985 har den britiske "korrektions" udviklet sig, som det fremgår af tabel 2. Det Forenede Kongerige drager ingen fordele af størrelsen af EU's ikke-landbrugsmæssige udgifter i de medlemsstater, der er tiltrådt siden 2004.

betalingslofterne steg fra 1,20 til 1,27 % frem til 1999. Der blev foretaget en betydelig nedsættelse af momsbidraget, og der blev indført et loft over dette bidrag for de lande, hvor det private forbrug oversteg 50 % af BNP. For Grækenlands, Spaniens, Irlands og Portugals vedkommende skete dette fra 1995 og for andre lande fra 1999. Momsbidragsatsen blev også reduceret gradvist fra 1,4 til 1,0 % i 1999. I betragtning af det større budget og faldet i momsindtægterne blev der hentet flere midler "for at udligne differencen" fra de enkelte medlemsstaters BNP. Tysklands rabat på den britiske korrektion steg fra én til to tredjedele.

For at tage hensyn til den østlige udvidelse og den finansielle programmering fra 2000 (Rådet 2000) blev ressourcelofterne og Det Forenede Kongeriges "korrektion" bibeholdt i afgørelsen om egne indtægter. Eftersom Det Forenede Kongerige havde fået en stærkere økonomi, krævede de rigere medlemsstater, at denne "korrektion" skulle afskaffes, eller at de også selv skulle have ret til en sådan rabat. Beslutningen om at øge de "omkostninger", som medlemsstaterne tilbageholder i forbindelse med opkrævning af den eksterne told, fra 10 til 25 % var en skjult "korrektion" til Nederlandene, som er hjemsted for Europas største handelshavn. Det Forenede Kongeriges "korrektion" forblev uændret, bortset fra at Det Forenede Kongerige efter udvidelsen i 2004 ikke længere nød godt af en ækvivalent til førtiltrædelsesstøtten til de nye medlemsstater. For så vidt angår finansieringen af Det Forenede Kongeriges "korrektion", steg Tysklands rabat på landets bidrag til korrektionen fra 67 % til 75 %, og den blev også udvidet til Østrig, Nederlandene og Sverige. Endelig blev momsbidragsatsen nedsat, først fra 1,00 til 0,75 % i 2002 og derefter til 0,50 % fra 2004. I betragtning af det uændrede maksimumsbeløb for egne indtægter førte disse nedskæringer i finansieringen til en stigning i det beløb, der blev hentet fra de enkelte medlemsstaters BNP (figur 4, se også tabel 2).

Figur 4: Udviklingen i egne indtægter siden 1958

Kilde: Europa-Kommissionen (2018a).

Efter EU's udvidelse og lavere udgiftslofter i de finansielle overslag for 2007-2013 blev lofterne over egne indtægter i de forventede indtægter sat ned fra 1,335 til 1,31 % af BNI og over reelle betalinger fra 1,27 til

1,24 % af BNI i afgørelsen om egne indtægter fra 2007 (Rådet 2007)⁴. Momsbidragssatsen blev sat ned fra 0,5 % til 0,3 %, men sænket yderligere for Østrig til 0,225 %, for Tyskland til 0,15 % og for Nederlandene og Sverige til 0,10 % som en del af en "korrektion" til disse lande. Desuden blev der udbetalt et årligt engangsbeløb på henholdsvis 605 mio. EUR til Nederlandene og 150 mio. EUR til Sverige som yderligere korrektioner, der blev finansieret af alle medlemsstaterne via deres BNI. Reduktionen af momsindtægterne førte til en stigning i den andel, der blev hentet fra de enkelte medlemsstaters BNI (figur 4).

En reduktion af udgifterne i FFR for 2014-2020 førte til et fald i lofterne over egne indtægter i afgørelsen fra 2014 (Rådet 2014). De blev sænket for forpligtelser fra 1,31 til 1,29 % af BNI og for betalinger fra 1,24 til 1,23 % af BNI. De "opkrævningsomkostninger", der blev tilbageholdt i forbindelse med opkrævning af den eksterne told, blev nedsat fra 25 % til 20 %. Momsbidragssatsen blev bibeholdt på 0,3 %, hvilket indebar en stigning for Østrig, som tidligere havde haft en sats på 0,225 %. For Nederlandene og Sverige steg momsbidragssatsen fra 0,10 % til 0,15 %, og denne sats gjaldt også for Tyskland. Der blev udbetalt et årligt fast beløb til Nederlandene på 695 mio. EUR, til Sverige på 185 mio. EUR og nu også til Danmark på 130 mio. EUR. Østrig fik et beløb på 60 mio. EUR udelukkende i 2016. Disse beløb blev betalt af alle medlemsstater.

Den britiske "korrektion" bibeholdt sin form, dog blev værdien af de ikke-landbrugsmæssige udgifter i de medlemsstater, der er tiltrådt siden 2004, udelukket i beregningen deraf. Østrig, Tyskland, Nederlandene og Sverige nød fortsat godt af en nedsættelse af deres bidrag til "korrektionen" til Det Forenede Kongerige.

Europa-Kommissionen (2018a) har foreslået, at opkrævningsomkostningerne i forbindelse med den eksterne toldtarif – efter 2020 og afskaffelsen af Det Forenede Kongeriges "korrektion" i kraft af brexit – nedsættes til 10 %, en momsbidragssats på 0,3 % for alle medlemsstater og midlertidige rabatter i form af faste beløb til Østrig, Danmark, Tyskland, Nederlandene og Sverige, som vil blive udfaset hen imod 2025. Den har også foreslået tre nye kategorier af egne indtægter på grundlag af rapporten fra Gruppen på Højt Plan vedrørende Egne Indtægter (Monti et al. 2017): en bidragssats på 3 % baseret på et fælles konsolideret selskabsskattegrundlag, en andel på 20 % af indtægterne fra EU's emissionshandelsordning og en afgift på 0,80 EUR pr. kg ikke-genanvendt plastemballageaffald. Det forventes, at disse tre nye egne indtægter vil kunne tilvejebringe ca. 10 % af den finansiering, der er behov for til EU-budgettet. Forslaget skal godkendes enstemmigt af Rådet og derefter af de nationale parlamenter i medlemsstaterne.

⁴ Budgettet og egne indtægter er siden 2007 blevet beregnet i forhold til BNI frem for BNP.

4. REVISION AF BUDGETTET

- EKSF-revisoren og Euratom og EØF's Kontrolkommission
- Revisionsretten, årsberetning og revisionserklæring
- Europa-Parlamentets Budgetkontroludvalg
- Decharge

Der har eksisteret en revisionsprocedure for Fællesskabets og EU's budget lige siden EKSF-traktaten i 1952. Rådet udnævnte en revisor for en treårig periode (artikel 78, stk. 6, i EKSF-traktaten), som derefter fremlagde regnskabet for "de fire formænds udvalg", der omfattede formændene for hver af de fire EKSF-institutioner. Den Høje Myndighed aflagde hvert år rapport om sine regnskaber til Rådet.

Euratom og EØF fra 1958 havde en Kontrolkommission. Rådet traf med enstemmighed afgørelse om antallet af revisorer og deres udnævnelse for en femårig periode, herunder udnævnelsen af kommissionens formand. Kontrolkommissionen førte tilsyn med regnskaberne og udarbejdede en rapport om budgetterne for hvert regnskabsår. Herefter meddelte Rådet med kvalificeret flertal "decharge" for at godkende det pågældende års udgifter efter fremlæggelsen og kontrollen af regnskaberne (artikel 180 i Euratomtraktaten; artikel 206 i EØF-traktaten).

Luxembourgtraktaten fra 1970 gav Europa-Parlamentet visse revisionsbeføjelser, idet Parlamentet og Rådet fik fælles beføjelse til at meddele decharge for gennemførelsen af budgettet (artikel 3, 6 og 9, i traktaten fra 1970).

Bruxellestraktaten fra 1975 reducerede Rådets indflydelse til at kunne "henstille" meddelelse af decharge, hvilket Parlamentet så traf afgørelse om (artikel 9, 17 og 25 i traktaten fra 1975). En endnu større ændring var ændringen af Kontrolkommissionen og EKSF's revisor til en ny uafhængig institution, nemlig Den Europæiske Revisionsret. Revisionsretten skulle have ni medlemmer – i praksis det samme antal som medlemsstaterne, og den fik således flere medlemmer, efterhånden som flere lande tiltrådte. Nicetraktaten præciserede i 2003, at der skulle være én revisor pr. medlemsstat. De blev udnævnt ved enstemmig afgørelse – eller med kvalificeret flertal fra 2003 – for en periode på seks år efter høring af Europa-Parlamentet, og de kunne fra 1977 vælge deres egen formand.

I 1979 blev der for første gang afholdt direkte valg til Europa-Parlamentet. På revisionsområdet blev der nedsat et Budgetkontroludvalg, der er adskilt fra Budgetudvalget. Det nye udvalg tog initiativ til at forberede særskilte afstemninger om decharge for hver af Fællesskabets institutioner og agenturer, hvilket udfordrer Rådets opfattelse af, at der kun bør være én meddelelse om decharge (Benedetto et al. 2017).

Når Revisionsretten har modtaget regnskaberne fra Europa-Kommissionen, udarbejder den en årsberetning om hvert års budget. Den kan undersøge EU's aktiver, indtægter og passiver og har beføjelse til at revidere EU-udgifter på nationalt plan. Siden 1993 har Revisionsretten også haft beføjelse til at udstede en "revisionserklæring" om EU-regnskaberne rigtighed (artikel 45c og 188c i TEU). Siden 2003 har det været muligt at supplere "erklæringen (...)" med specifikke vurderinger for hvert enkelt af Fællesskabets større aktivitetsområder" (artikel 45c, 160c og 248 i TEU). Siden 1999 har Revisionsrettens mandat omfattet mere end kontrollen af, om regnskaberne er forsvarlige, og således også omfattet indberetning af uregelmæssigheder (artikel 45c, 160c og 188c i TEU). Siden 1993 har Revisionsretten – ud over beretninger om overholdelse af de finansielle bestemmelser – desuden udarbejdet særberetninger om udgiftspolitikernes kvalitet.

Livscyklussen for det årlige budget, herunder vedtagelsen og revisionstrinene, er beskrevet i bilag II.

5. ANDRE BEGREBER

- Forpligtelser, betalinger og uindfrie forpligtelser
- Opdelte og ikkeopdelte bevillinger
- Forhånds- og ikke forhåndstildeling af midler
- Gentlemanaftalen
- Ingen budgetposter uden et retsgrundlag

Nogle af de tekniske termer, der anvendes i forbindelse med EU-budgettet, forklares i dette afsnit. En fuldstændig liste over termer på EN, DE og FR findes her: https://ec.europa.eu/info/files/glossary_en

5.1 Forpligtelser, betalinger og uindfrie forpligtelser

Begreberne forpligtelser og betalinger optræder for første gang i Euratomtraktatens artikel 176. Disse begreber har siden 1988 været anvendt i de finansielle overslag og afgørelsen om egne indtægter og er udtryk for en form for dobbeltbudgettering. Reglerne er fastsat i finansforordningen (artikel 7 og 12, Europa-Parlamentet og Rådet 2018). EU forpligter sig til at investere over en årrække. De fulde forpligtelser opføres på budgettet i det år, hvor de indgås. Når projekterne iværksættes, følger nogle udbetalinger straks, og andre følger i de kommende år, efterhånden som betingelserne opfyldes, og der er sikret lokal medfinansiering. Betalinger kan følge to til tre år senere. Dette angives som $n+2$ eller $n+3$. Betingelserne er sjældent opfyldt fuldt ud, og betalingerne ligger derfor næsten altid under forpligtelsesniveauet. Den akkumulerede forskel i beløbene mellem forpligtelser og betalinger går under betegnelsen "uindfrie forpligtelser" ("RAL" - fra det franske "reste à liquider").

5.2 Opdelte og ikkeopdelte bevillinger

De fleste af udgifterne, bortset fra direkte betalinger til landbrug og EU-administrationen, er opdelte. Det vil sige, at den lokale eller nationale medfinansiering normalt skal matche de finansielle forpligtelser, som EU har indgået for en årrække. For så vidt angår landbrug og EU-administrationen, hvor udgifterne ikke er opdelte, er der ingen lokal medfinansiering, og EU betaler således det fulde beløb. I de tilfælde følger betalingerne kort efter forpligtelserne.

5.3 Forhånds- og ikke forhåndstildeling af midler

For så vidt angår FFR og de retsakter, der er vedtaget inden for rammerne af denne, modtager hver medlemsstat forhåndstildelte midler til landbrug og samhörighed. De fleste andre udgifter er ikke omfattet af forhåndstildeling, hvilket betyder, at de eventuelle modtagere må konkurrere mod hinanden om at modtage støtte. Det største udgiftsområde, hvor der ikke er forhåndstildeling af midler, falder ind under "Konkurrenceevne".

5.4 Gentlemanaftalen

Gentlemanaftalen er en politisk aftale mellem Europa-Parlamentet og Rådet om, at de i det årlige budget ikke stiller spørgsmål til hinandens administrationsbudget. Den går tilbage til 1970 og er i de seneste år blevet udfordret på to punkter. For det første er Rådets ikke-lovgivende beføjelser vokset, det er endvidere et eksekutivorgan, og det kan agere inden for EU's udenrigspolitik, mens Europa-Parlamentet blot er en lovgivende institution. Det er derfor berettiget, at Europa-Parlamentet har beføjelse til at ændre Rådets budget, mens Rådet fortsat ikke bør gøre indsigelser mod Parlamentets interne budget. For det andet har

Rådet modsat sig, at Europa-Parlamentets Budgetkontroludvalg kontrollerer dets udgifter fuldt ud. Dette har været genstand for en briefing og en undersøgelse foretaget af Budgetkontroludvalget. (Benedetto et al. 2017).

Rådet knyttede følgende resolution til traktaten fra 1970:

"Rådet forpligter sig til ikke at ændre overslaget over Europa-Parlamentets udgifter. Denne forpligtelse gælder kun i det omfang, dette overslag ikke griber ind i fællesskabsbestemmelserne, særlig for så vidt angår vedtægten for tjenestemændene og ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte samt institutionernes hjemsted." (Den europæiske fælles akt 1987: 1091).

Som svar på en parlamentarisk forespørgsel fra Hans-Peter Martin, medlem af Europa-Parlamentet, fra 2010, præciserede Rådet, at: "Denne vedtagelse er altid blevet fortolket og anvendt af Europa-Parlamentet og Rådet således, at hver institution afstår fra at stille spørgsmål i forbindelse med den andens administrative budget." (Europa-Parlamentet 2010).

5.5 "Ingen budgetposter uden et retsgrundlag"

I løbet af 1970'erne blev Europa-Parlamentets og Rådets mulighed for at oprette nye budgetposter til udgifter, der ikke havde hjemmel i nogen ledsagende retsakt eller en specifik traktatartikel, anfægtet. Europa-Parlamentet indtog den holdning, at alt, hvad der blev vedtaget i det årlige budget, automatisk var et retsgrundlag, og oprettede følgelig 15 nye budgetposter på budgettet for 1978 (De Fem 2015b: 71). Rådet og Kommissionen oprettede også nye budgetposter. En dom afsagt af Domstolen annullerede de budgetposter, som var blevet vedtaget uden et retsgrundlag (EU-Domstolen 1998). Tvisten blev løst ved en aftale om retsgrundlaget for og gennemførelsen af budgettet, som er indeholdt i EU's finansforordning. Den seneste udgave heraf er fra 2018 (Europa-Parlamentet og Rådet 2018: artikel 59). Den giver mulighed for tre typer budgetposter uden en særskilt retsakt. For det første: pilotprojekter med henblik på at afprøve gennemførligheden af noget, der senere kunne videreudvikles, begrænset til to år og til højst 50 mio. EUR om året. Erasmus-programmet blev f.eks. oprettet som et pilotprojekt i 1980'erne. For det andet: forberedende foranstaltninger, som skal tjene som forberedelse på fremtidige initiativer. De kan have en varighed på tre år, men kræver dog en retsakt for det 3. år. For det tredje: selvstændige aktioner, som vedrører institutionernes administrationer.

HENVISNINGER

- Benedetto, G. (2013) 'The EU budget after Lisbon: rigidity and reduced spending?' *Journal of Public Policy* 33(3): 345-369. Benedetto, G. (2017) 'Institutions and the route to reform of the European Union's budget revenue, 1970-2017', *Emprica* 44(4): 615-633.
- Benedetto, G., Rinaldi, D. and Aden, H. (2017) *Democratic accountability of the Council's budget: Council executive powers*, PE 572.723, Brussels: European Parliament.
- Benedetto, G. (2019) 'The European Parliament as a Budgetary Extractor since the Lisbon Treaty', *Journal of European Integration* 41(3): 329-345.
- Benedetto, G. and Høyland, B. (2007) 'The EU Annual Budgetary Procedure: The Existing Rules and Proposed Reforms of the Convention and Intergovernmental Conference, 2002-04', *Journal of Common Market Studies* 45(3): 565-587.
- Council (1970) Council Decision of 21 April 1970 on the replacement of financial contributions from Member States by the Communities' own resources, (70/243/ECSC, EEC, Euratom), *Official Journal* L 094/19, 28/04/1970: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:31970D0243&from=EN>
- Council (1985) Council Decision of 7 May 1985 on the Communities' system of own resources, (85/257/EEC, Euratom), *Official Journal* L 128/15, 14/05/1985: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:31985D0257&from=EN>
- Council (1988) Council Decision of 24 June 1988 on the system of the Communities' own resources (88/376/EEC, Euratom), *Official Journal* L 185/24, 15.7.1988: <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:31988D0376:EN:HTML>
- Council (1994) Council Decision of 31 October 1994 on the system of the European Communities' own resources (94/728/EC, Euratom), *Official Journal* L 293/9, 12.11.1994: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:31994D0728&from=EN>
- Council (2000) Council Decision of 29 September 2000 on the system of the European Communities' own resources (2000/597/EC, Euratom), *Official Journal* L 253/42, 07/10/2000: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32000D0597&from=EN>
- Council (2007) Council Decision of 7 June 2007 on the system of the European Communities' own resources (2007/436/EC, Euratom), *Official Journal* L 163/17, 23.6.2007: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32007D0436&from=EN>
- Council (2013) Council Regulation (EU, Euratom) No 1311/2013 of 2 December 2013 laying down the multiannual financial framework for the years 2014-2020, *Official Journal* L 347/884: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32013R1311>
- Council (2014) Council Decision of 26 May 2014 on the system of own resources of the European Union (2014/335/EU, Euratom), *Official Journal* L 168/105, 7.6.2014: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32014D0335&from=EN>
- De Feo, A. (2015a) 'History of Budgetary Powers and Politics in the EU: The Role of the European Parliament, Part I: European Coal and Steel Community', European Union Study Series, European Parliamentary Research Service, PE 538.883.

- De Feo, A. (2015b) 'History of Budgetary Powers and Politics in the EU: The Role of the European Parliament, Part II: The non-elected Parliament, 1957-1978', European Union Study Series, European Parliamentary Research Service, PE 563.508.
- De Feo, A. (2017) 'The European Budget: Motor or Brake of European Integration? A Walk through 40 Years of Budgetary Decisions', in Becker, S., Bauer, M. and De Feo, A. (eds.) *The New Politics of the European Union Budget*, Baden-Baden: Nomos.
- European Commission (1987) Making a success of the Single Act: a new frontier for Europe, COM (87) 100 final. Brussels: 15.02.1987.
- European Commission (2018a) Proposal for a Council Decision on the system of Own Resources of the European Union, COM(2018) 325 final, 2018/0135 CNS, Brussels, 2.5. 2018: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/system-own-resources-may2018_en.pdf
- European Commission (2018b) A Modern Budget for a Union that Protects, Empowers and Defends: The Multiannual Financial Framework for 2021-2027, COM(2018) final, Brussels, 2.5.2018: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/communication-modern-budget-may2018_en.pdf
- European Court (1998) Judgment of the Court of 12 May 1998 United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland v Commission of the European Communities Community action programme to combat social exclusion - Funding - Legal basis, Case C-106/96: http://csdle.lex.unict.it/Archive/LW/EU%20social%20law/EU%20case-law/Judgments/20120410-010848_JC_106_96enpdf.pdf
- European Parliament (2010) Council reply to parliamentary question E-6478/2009, 10 March 2010: <https://www.europarl.europa.eu/sides/getAllAnswers.do?reference=E-2009-6478&language=EN#ref1>
- European Parliament and Council (2018) Regulation (EU, Euratom) 2018/1046 of the European Parliament and of the Council of 18 July 2018 on the financial rules applicable to the general budget of the Union, amending Regulations (EU) No 1296/2013, (EU) No 1301/2013, (EU) No 1303/2013, (EU) No 1304/2013, (EU) No 1309/2013, (EU) No 1316/2013, (EU) No 223/2014, (EU) No 283/2014, and Decision No 541/2014/EU and repealing Regulation (EU, Euratom) No 966/2012, *Official Journal* L 193/1, 30.7.2018: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32018R1046&from=EN>
- European Parliament, Council and Commission (1982) Joint Declaration by the European Parliament, the Council and the Commission of 30 June 1982 on various measures to improve the budgetary procedure, *Official Journal* C 194, 28.07.1982.
- European Parliament, Council and Commission (1988) Interinstitutional Agreement of 29 June 1988 on budgetary discipline and improvement of the budgetary procedure, *Official Journal* L 185/33, 15.07.1988.
- European Parliament, Council and Commission (1993) Interinstitutional Agreement of 29 October 1993 on budgetary discipline and improvement of the budgetary procedure, *Official Journal* C 331/1, 7.12.1993.

- European Parliament, Council and Commission Council (1999) Interinstitutional Agreement of 6 May 1999 between the European Parliament, the Council and the Commission on budgetary discipline and improvement of the budgetary procedure, *Official Journal C 172/1*, 18.6.1999.
- European Parliament, Council and Commission (2006) Interinstitutional Agreement between the European Parliament, the Council and the Commission on budgetary discipline and sound financial management, *Official Journal C 139/1*, 14.6.2006.
- Lindner, J. (2006) *Conflict and Change in EU Budgetary Politics*, Abingdon: Routledge.
- Monti M., Daianu D., Fuest C., Georgieva K., Kalfin I., Lamassoure A., Moscovici P., Simonyte I., Timmermans F. and Verhofstadt G. (2017) *Future financing of the EU: final report and recommendation of the High Level Group on own resources*. Brussels: European Commission: https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/about_the_european_commission/eu_budget/future-financing-hlgor-final-report_2016_en.pdf
- Single European Act (1987) Single European Act, Treaties establishing the European Communities, Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities.
- Traité (1970) Traité portant modification de certaines dispositions budgétaires des traités instituant les Communautés Européennes et du Traité instituant un Conseil unique et une Commission des Communautés Européennes, *Journal Officiel L 2/1*, 2.1.1971.
- Treaty (1975) Treaty amending certain financial provisions of the Treaties establishing the European Economic Communities and of the Treaty establishing a single Council and a single Commission of the European Communities, *Official Journal. L 359/1*, 31.12.1977

BILAG

Bilag I: Tidslinje for EU-budgettet

1952: Oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab. Finansieret via en afgift på omsætningen i kul- og stålindustrien.

1958: Oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab og Det Europæiske Økonomiske Fællesskab. Årlig budgettering med specifikke roller til Kommissionen, Rådet, Parlamentet og Kontrolkommissionen. Finansieret gennem nationale bidrag. Iværksættelse af Den Europæiske Socialfond. Rådet kan godkende regnskaberne ved at meddele decharge for gennemførelsen af budgettet.

1962: Landbrugsfinansieringen begynder.

1967: Fællesskaberne fusioneres, med en fælles budgetprocedure.

1970: Parlamentet får ret til det sidste ord i forbindelse med ikke-obligatoriske udgifter på budgettet. Egne indtægter oprettes for at finansiere budgettet gennem told og moms. Rådet og Parlamentet meddeler i fællesskab decharge for gennemførelsen af budgettet. Gentlemanaftalen om, at Rådet og Parlamentet ikke stiller spørgsmål til hinandens interne budgetter.

1975: Oprettelsen af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling.

1977: Parlamentet får beføjelse til at forkaste budgettet. Fra at det indtil da var Rådet og Parlamentet, der i fællesskab gav meddelelse om decharge, er det nu Parlamentets eneansvar. Den Europæiske Revisionsret erstatter Kontrolkommissionen og EKSF-revisoren.

1978: "Ingen budgetpost uden et retsgrundlag" udvikler sig til en tvist og bliver genstand for en høring i Domstolen i 1998. Tvisten bliver løst af finansforordningen.

1979: Det første direkte valg til Europa-Parlamentet. Parlamentet forkaster budgettet for 1980, nedsætter Budgetkontroludvalget og går over til at meddele decharge til de enkelte institutioner og agenturer frem for en samlet decharge for hele budgettet.

1984: Rådet godkender i Fontainebleau en "korrektion" til Det Forenede Kongerige og en forhøjelse af momsbidragssatsen.

1988: Interinstitutionel aftale om langsigtede finansielle overslag, som omfatter afsættelse af flere midler til regional udvikling/samhørighed. Afgørelse om egne indtægter, som mindsker afhængigheden af moms og indfører bidrag baseret på bruttonationalprodukt.

1993: Revisionsretten får nye beføjelser til at udstede eller afvise at udstede en revisionserklæring om, at EU's årsregnskaber er i orden.

1998: Revisionsrettens afslag på at udstede en revisionserklæring for regnskaberne for 1996 fører til, at Europa-Parlamentet afviser at meddele decharge, og til, at Kommissionens træder tilbage i marts 1999.

2006: Europa-Parlamentet afviser de nye finansielle overslag for at sikre sine politiske præferencer inden godkendelse.

2009: Lissabontraktaten træder i kraft og indfører de mest betydelige ændringer af budgetreglerne siden 1977. Forligsproceduren for det årlige budget betyder, at budgettet for henholdsvis 2011, 2013, 2015 og 2019 vedtages senere end planlagt.

Bilag II: Livscyklus for det årlige budget og dechargeproceduren, 2019-budgettet som eksempel

Januar-marts 2018: Parlamentets Budgetudvalg udarbejder retningslinjer for 2019-budgettet.

April 2018: Kommissionen modtager overslag over udgifterne i 2019 fra sine egne tjenestegrene og fra alle andre institutioner og agenturer.

Juni 2018: Kommissionen forelægger sit budgetforslag for 2019 inden fristen den 1. september.

Juli 2018: Parlamentets Budgetudvalg forbereder mandatet til 2019-budgettet.

September 2018: Rådet vedtager sin fælles holdning til 2019-budgettet.

September-Oktober 2018: Parlamentets Budgetudvalg og derefter plenarforsamlingen vedtager ændringer.

Oktober-november 2018: Forligsudvalget når ikke frem til en aftale i løbet af de tre uger, det har til rådighed, hvorfor budgettet mislykkes.

December 2018: Kommissionen foreslår hurtigt en nyt budget for 2019, som bliver vedtaget af Rådet og Parlamentet.

År 2019: Gennemførelse af budgettet. Der vedtages ændringsbudgetter af hensyn til ændrede omstændigheder.

Maj 2020: Kommissionen fremlægger regnskaberne for 2019.

Maj-oktober 2020: Revisionsretten gennemgår regnskaberne for 2019.

November 2020: Revisionsretten offentliggør årsberetningen for 2019 og udsteder (eller udsteder ikke) en revisionserklæring.

November 2020-januar 2021: Europa-Parlamentets Budgetkontroludvalg afholder høringer med kommissærer og vurderer revisorernes årsberetning og revisionserklæringen for 2019.

Januar-februar 2021: Rådet stemmer med kvalificeret flertal om en dechargehenstilling.

Februar 2021: Parlamentets Budgetkontroludvalg forbereder beslutning om decharge.

Marts 2021: Parlamentet træffer afgørelse om decharge for 2019, enten 1) at meddele eller 2) at afvise at meddele decharge eller 3) at udskyde afgørelsen seks måneder med henblik på yderligere undersøgelser.

Oktober 2021: Hvis dechargeafgørelsen er blevet udskudt, skal Parlamentet nu træffe afgørelse om meddelelse af decharge for 2019.

Bilag III: Flerårige udgiftsforpligtelser siden 1988

1988-1992 (1988-priser)	I alt (mio. ECU)	Årligt gennem- snit (mio. ECU)	Udgifter i %	Reference- værdi i procent af 1,28 % af BNP	1993-1999 (1992-priser)	I alt (mio. ECU)	Årligt gennem- snit (mio. ECU)	Udgifter i %	Reference- værdi i procent af 1,28 % af BNP
Flerårige politikker	9310	1862	3,8	3,6	Interne politikker	31587	4512	6,0	6,0
Samhørighed	53140	10628	21,7	20,4	Samhørighed	176398	25200	33,3	33,3
Landbrug	142200	28440	58,1	54,5	Landbrug	255570	36510	48,2	48,2
Andre politikker	12488	2497,6	5,1	4,8	Foranstaltninger udadtil	32400	4629	6,1	6,1
Administration	22700	4540	9,3	8,7	Administration	25480	3640	4,8	4,8
Forpligtelser	244578	48916			Forpligtelser	529885	75698		
Betalinger	234679	46936			Betalinger	505238	72177		
Forpligtelser i % af BNP	1,20				Forpligtelser i % af BNP	1,28			
Betalinger i % af BNP	1,15				Betalinger i % af BNP	1,22			
"Uden for budgettet" som følge af forpligtelser til under 1,28 % af BNP	16305			6,3	"Uden for budgettet" som følge af forpligtelser til under 1,28 % af BNP	0			0
Forpligtelser hvis for 1,28 % af BNI	260883				Forpligtelser hvis for 1,28 % af BNI	529885			

Kilder: Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen (1988; 1993; 1999; 2006), Rådet (2013), Europa-Kommissionen (2018b)

2000-2006 (1999-priser)	I alt (mio. EUR)	Årligt gennem- snit (mio. EUR)	Udgift er i %	Reference- værdi i procent af 1,28 % af BNP	2007-2013 (2004-priser)	I alt (mio. EUR)	Årligt gennem- snit (mio. EUR)	Udgifter i %	Reference- værdi i procent af 1,28 % af BNI
Interne politikker	43830	6261	6,8	5,7	Konkurrenceevne	74098	10585	8,6	7,0
Samhørighed	213010	30430	33,0	27,8	Samhørighed	308041	44006	35,6	29,2
Landbrug og fiskeri	267370	38196	41,4	34,9	Landbrug og fiskeri	293105	41872	33,9	27,8
Miljø og udvikling af landdistrikterne	30370	4339	4,7	4,0	Miljø og udvikling af landdistrikterne	78239	11177	9,0	7,4
Førtiltrædelsesstøtte	21840	3120	3,4	2,9	Frihed, unionsborgerskab	10770	1539	1,2	1,0
Foranstaltninger udadtil	32060	4580	5,0	4,2	Et globalt Europa	49463	7066	5,7	4,7
Administration	33660	4809	5,2	4,4	Administration	49800	7114	5,8	4,7
Forpligtelser	646190	92313			Forpligtelser	864316	123474		
Betalinger	641500	91643			Betalinger	820780	117254		
Forpligtelser i % af BNP	1,08				Forpligtelser i % af BNI	1,05			
Betalinger i % af BNP	1,07				Betalinger i % af BNI	1			
"Uden for budgettet" som følge af forpligtelser til under 1,28 % af BNP	119665			15,6	"Uden for budgettet" som følge af forpligtelser til under 1,28 % af BNI	189326			18,0
Forpligtelser hvis for 1,28 % af BNI	765855				Forpligtelser hvis for 1,28 % af BNI	105364 2			

2014-2020 (2011-priser)	I alt (mio. EUR)	Årligt gennem- snit (mio. EUR)	Udgifter i %	Reference- værdi i procent af 1,28 % af BNI	2021-2027 (2018-priser)	I alt (mio. EUR)	Årligt gennemsnit (mio. EUR)	Udgifter i %	Reference- værdi i procent af 1,28 % af BNI
Konkurrenceevne	125614	17945	13,1	10,2	Marked, innovation, det digitale område	166303	23758	14,7	12,7
Samhørighed	325149	46450	33,9	26,5	Samhørighed	330642	47235	29,1	25,3
					Værdier	61332	8762	5,4	4,7
Landbrug og fiskeri	277851	39693	28,9	22,6	Landbrug og fiskeri	254247	36321	22,4	19,4
Miljø og udvikling af landdistrikterne	95328	13618	9,9	7,8	Miljø og udvikling af landdistrikterne	82379	11768	7,3	6,3
Frihed, unionsborgerskab	15686	2241	1,6	1,3	Migration og grænseforvaltning	30829	4404	2,7	2,4
Et globalt Europa	58704	8386	6,1	4,8	Naboområder og verden	108929	15561	9,6	8,3
					Sikkerhed og forsvar	24323	3475	2,1	1,9
Administration	61629	8804	6,4	5,0	EU-institutionerne	58547	8364	5,2	4,5
					Anden administration	17055	2436	1,5	1,3
Forpligtelser	959988	137141			Forpligtelser	1134583	162083		
Betalinger	908400	129771			Betalinger	1104803	157829		
Forpligtelser i % af BNI	1				Forpligtelser i % af BNI	1,11			
Betalinger i % af BNI	0,95				Betalinger i % af BNI	1,08			
"Uden for budgettet" som følge af forpligtelser til under 1,28 % af BNI	268797			21,9	"Uden for budgettet" som følge af forpligtelser til under 1,28 % af BNI	173765			13,3
Forpligtelser hvis for 1,28 % af BNI	1228785				Forpligtelser hvis for 1,28 % af BNI	1308348			

Den Europæiske Unions (EU's) budget er inddelt i tre søjler: udgifter, finansiering og revision. Denne briefing ser på budgettets oprindelse, dets udvikling inden for rammerne af flerårig planlægning og den årlige budgettering. Samtidig betragtes Europa-Parlamentets skiftende beføjelser over budgettet og udviklingen i dets finansiering og revisionsprocessen. Siden det allerførste Europæiske Fællesskab i 1952 har der forekommet spændinger i spørgsmål om budgetteringen mellem EU-institutionerne og medlemsstaterne, og der har været en tæt forbindelse mellem udgiftsreformer og finansieringsreformer.

ANSVARFRASKRIVELSE

Dette dokument er henvendt til Europa-Parlamentets medlemmer og medarbejdere for at hjælpe dem i deres parlamentariske arbejde. Indholdet af dette dokument er udelukkende forfatterens/forfatterens ansvar og bør ikke betragtes som Europa-Parlamentets officielle holdning.